

Medskapande om saknad och längtan

Barnperspektivet i centrum när Skuggteatern gör interaktiv teater om minne och längtan.

Redan i dörröppningen på Kulturcentrum för barn och unga och innan vi hunnit sätta oss blir vi involverade i huvudpersonens sökande efter att minnas. Han har särskilt glömt allt om sin far och hela föreställningen går ut på att väcka upp insomnade minnen om fadern. I en ryggsäck hittas saker som en saltströare, en pannlampa eller en kaffeburk och den unga publiken blir inbjudna att lösa mysteriet med pappan som försvann, både som minne och i verkligheten.

Den enda huvudpersonen, spelad av Skuggteaterns Magnus Nilsson Mäki, uppmuntrar barnen att delta i denna interaktiva föreställning där det känns så tydligt att utgångspunkten är barnets blick och upplevelse. Nilsson Mäki gestaltar den förvirrade, förundrade, kloka och sårbara pojken så trovärdigt att man ofta glömmer att det är en vuxen man på scen. Och det tycks även barnen göra. De lever sig in i och deltar med spridda infall och utgör syret som välkomnas till berättelsen.

Kanske det är för att jag är vuxen som jag saknar att få veta vad som hänt med fadern? Ty slutet känns en smula rumphugget och frågorna pockar på. Blev han sjuk och dog? Rymde han till en annan världsdel? Och varför har sonen inga minnen? Utan den traditionella dramaturgin blir föreställningen en akt där något så svårt som saknad och längtan gestaltas på ett sätt där själva upplevelsen är i fokus.

Marit Strandberg

Publicerad 2017-02-19 17:03:04
av Västerbottens-Kuriren